

Foaia Parohială

Noiembrie 2022

Nr. 22

Intrarea în biserică a Maicii Domnului

Intrarea Maicii Domnului în Biserică este prăznuită pe 21 noiembrie. Această sărbătoare este cunoscută în popor sub denumirea de Vovidenia sau Ovedenia.

Părinții Maicii Domnului sunt Sfinții Ioachim și Ana. Lipsiți de copii, dar cu credință în Dumnezeu, L-au rugat pe Dumnezeu să le dăruiască cinstea de a fi părinți, făgăduind că dacă vor avea un copil, îl vor duce la templu și îl vor închina Lui. Un înger le vestește că vor avea o fată pe care o vor numi Maria. Sfinții Ioachim și Ana nu au uitat de promisiunea făcută lui Dumnezeu și la trei ani de la nașterea Maicii Domnului au dus-o pe fiica lor la templu.

Aici a fost întâmpinată de marele preot Zaharia, tatăl Sfântului Ioan Botezătorul, care a dus-o în cea mai sfântă încăpere din acest loc, în Sfânta Sfintelor, unde a stat până la vârsta de 15 ani. A fost condusă în acel loc sfânt, pentru ca ea însăși avea să devină "Sfânta Sfintelor" lui Dumnezeu, sălaşa a lui Dumnezeu-Cuvântul. Din ea, Cel Necuprins, Cel Veșnic, avea să ia trup, să Se facă cuprins în pântecele ei.

Biserica, în cântările ei afirmă: "Ceea ce s-a hrănit în Sfânta Sfintelor, celei îmbrăcate cu credință și cu înțelepciune și cu neîntinată feciorie, mai marele Gavriil i-a adus din ceruri închinăciune". Informații despre acest eveniment din viața Maicii Domnului avem în "Evanghelia după Iacov", o scriere apocrifă din secolul al II-lea.

Această sărbătoare a luat naștere în secolul VI. "Pe 20 noiembrie 543, Justinian a zidit la Ierusalim, lângă ruinele templului, o biserică închinată Sfintei Fecioare, care, spre deosebire de una mai veche, a fost numită biserică Sfânta Maria "cea nouă". Conform obiceiului, a doua zi după sfințire, adică pe 21 noiembrie, a început să fie serbat hramul (patronul) bisericii, adică însăși Sfânta Fecioară,

serbarea fiind consacrată aducerii ei la templu" (Pr. prof. Ene Braniște)

În Apus, sărbătoarea a fost adoptată de papa Grigorie al XI-lea, care a cinstit-o pentru prima dată în anul 1374, la Avignon.

Începând cu data de 21 noiembrie, în cadrul slujbei Utreniei, se cântă Catavasiile: "Hristos Se naște, slăviți-L!..." Este o sărbătoare care ne pregătește și pe noi să-L facem pe Hristos să Se nască tainic în noi.

Nu este de ajuns să știm că Fecioara Maria a fost dusă la Templu și a stat până la vârsta de 15 ani. Important este să pătrundem în înțelesul profund al evenimentului istoric și să descoperim că prezența ei în Sfânta Sfintelor, e roditoare: face ca Fiul lui Dumnezeu să Se nască din ea. Deci, Hristos Se va naște, va muri și va învia tainic cu tot omul care viețuiește în Biserică.

Obiceiuri: În aceasta zi, copiii pun crengi de măr în vase cu apă. Acestea, ținute în lumină și căldură, înmuguresc și înfloresc, și sunt folosite în noaptea de Anul Nou drept sorcove. Să nu uităm că în colindele românești se cântă, în plină iarnă, despre florile dalbe, flori de măr, sau despre măruț, mărgăritar. Dacă am fi cu luare aminte la colinde, nu am avea cum să nu ne întrebăm ce măr ar putea face în decembrie flori dalbe? Și de ce măr? Este vorba despre un obicei strămoșesc, care consideră că "nuielușa Sfântului Nicolae" era una de măr, iar dacă, după ce a fost primită de copil, pusă în apă în florea până de Nașterea Domnului, însemna că Sfântul Nicolae a mijlocit pentru iertarea celui căruia crenguța i-a dăruit flori dalbe.

Pentru ca bucuria sărbătorii Intrarea Maicii Domnului în Biserică să nu fie umbrită de post, Biserica a rânduit ca pe 21 noiembrie să fie dezlegare la pește.

(sursa: crestinortodox.ro)

Biserica a rânduit înaintea fiecărei mari sărbători să fie o perioadă specială de pregătire, prin post și rugăciune. Marți, pe 15 noiembrie, a început postul Nașterii Domnului sau Postul Crăciunului, așa cum este cunoscut de către credincioși. Acest post ține 40 de zile și este un post ușor, cu foarte multe dezlegări la pește. Ne aduce aminte de cele patruzeci de zile de post ale Prorocului Moise de pe Muntele Sinai, în așteptarea cuvintelor lui Dumnezeu, dar și de postul patriarhilor din Vechiul Testament în așteptarea venirii lui Mesia. La fel și noi, postim 40 de zile spre curățire trupească și sufletească, ca să ne învrednicim să primim pe Cuvântul lui Dumnezeu, întrupat și născut din Fecioara Maria.

Îndemnăm pe fiecare să se străduiască să țină postul, pentru a-L putea întâmpina cum se cuvine pe Domnul nostru Iisus Hristos, de a Căruia Naștere ne vom bucura la sfârșitul postului. Domnul să binecuvânteze și să ajute!

Sfântul Ierarh Martin, episcop de Tours

Sfântul Martin s-a născut în jurul anului 316 în familia unui tribun din garda imperială. Deși părinții săi erau păgâni, primește o educație creștină în Pavia, orașul natal al tatălui său, devenind catehumen la vârsta de zece ani.

Tablou cu Sfântul Martin dăruindu-și mantia, muzeul Düsseldorf.

La vârsta tinereții, fiind fiu de ofițer roman, este obligat să intre în armata imperială. Aflat în legiunile de cavalerie de la Amiens (în Galia), odată a întâlnit la poarta orașului un cerșetor aproape dezbrăcat. Făcându-i-se milă, și-a tăiat cu sabia în două pelerina soldățească (în latină „cappa”), dăruindu-i jumătate din

ea celui aflat în nevoie. În noaptea ce a urmat, L-a visat pe Domnul Hristos îmbrăcat cu mantia pe care el o dăruise cerșetorului, zicând sfinților îngeri: "Martin, care este numai catehumen, M-a îmbrăcat cu veșmântul acesta!" La scurtă vreme după această întâmplare, Martin a fost botezat de Sfântul Ilarie, episcop de Poitiers, pe care îl întâlnise în mai multe rânduri, în diferitele misiuni militare împlinite în Galia. După 25 de ani petrecuți în serviciul militar, în anul 356, cererea de retragere din armată i-a fost aprobată de împărat. Împreună cu Sfântul Ilarie de Poitiers, al cărui ucenic a fost, Sfântul Martin a fost un puternic susținător al credinței în Sfânta Treime, luptând împotriva celor care susțineau arianismul, motiv pentru care amândoi au suferit o vreme exilul. În anul 361 Sfântul Martin a înființat prima mănăstire din Galia, impresionând prin viața sa ascetică, grija pentru săraci și minunile săvârșite. Biografia sa menționează că a fost ales episcop de Tours la insistențele poporului, pe la anul 371. Legenda spune că s-a ascuns într-un coteț pentru a nu fi hirotonit, dar găștele aflate acolo l-au „trădat”, astfel încât într-un final a acceptat slujba arhieriei. Ca episcop și-a continuat modul de viață foarte ascetic, fără bunuri personale, ocupându-se cu studiul Scripturilor.

A trecut la cele veșnice aflându-se într-o călătorie misionară, la 8 noiembrie 397. Mii de credincioși l-au petrecut pe tot drumul până la Tours, arătând dragostea de care ierarhul s-a bucurat. Ziua înmormântării sale, 11 noiembrie, a devenit și ziua sa de pomenire.

Popularitatea Sfântului Martin a crescut de-a lungul timpului în Apus, astfel că și astăzi copiii merg în procesiuni, cu felinare aprinse în noaptea Sfântului Martin, cântând despre dărnicia lui. Popularitatea Ierarhului a fost apreciată și de clasele înalte. La o sută de ani de la mutarea Sfântului Martin, regele franc Clovis (466-511) l-a declarat pe ierarh drept protector al casei regale. Pelerina ostășească înjumătățită („cappella”), pe care Sfântul Martin a împărțit-o în tinerețea sa cu săracul, era una dintre cele mai importante relicve ale casei regale carolingiene, păstrându-se în paraclisul unde erau înmormântați regii, motiv pentru care încăperea s-a numit „cappella”. Ba chiar numele capitalei francilor a primit denumirea de „Aix-la-Chapelle” (în germană, Aachen), iar micile încăperi din alte catedrale sau palate, destinate serviciilor liturgice în cercuri restrânse, au ajuns să se numească, mai întâi în Apus iar în epoca modernă și la noi, capele.

Ziua praznicului Sfântului Martin era sărbătorită în trecut printr-o masă abundentă, servindu-se carne de găscă – potrivit tradiției, pentru că Sfântul a fost trădat de găște, fiind găsit astfel de popor și hirotonit episcop și pentru mai multe secole a marcat și începutul perioadei de post până la praznicul Nașterii Domnului. Astfel sinodul episcopal de la Tours din 567 poruncește monahilor ca, de la ziua Sfântului Martin și până la Crăciun, să se abțină de la consumul de carne, hotărâre care s-a extins pentru tot poporul, prin sinodul de la Maçon (581), fără a fi însă poruncă obligatorie.

Deși Sfântul Ierarh Martin este un sfânt aproape necunoscut în țările ortodoxe, el este un sfânt din biserica primară, a cărui viață minunată merită să fie cunoscută, ea fiind pentru toți creștinii un exemplu de urmare cu dăruire a poruncilor Mântuitorului Hristos, împărțind cu săracii bunurile cele mai comune, respectând cu strictețe postul, refuzând să se asemene lumii și, mai presus de toate, vrând să placă lui Dumnezeu. (sursa: doxologia.ro)

